Bibliaóra – 2026. november 12.

Előfohász: „Megfontoltan járj, amikor Isten házába mégy! Többet ér, ha hallgatva járulsz oda, mint ha áldozol az ostobák módjára, akik nem tudják, hogy rosszat tesznek (Préd 4,17)!" Ámen.

Ének: 345. dicséret 1-3. verse: „Ím, nagy Isten most előtted…"

Előima: Urunk, csendesítsd le most a szívünket. Jób keresi a Te arcodat, de nem találja. Mégis tudja: Te látod az ő útját. Taníts minket is hinni akkor, amikor nem értjük a hallgatásodat, amikor nem érezzük közelségedet. Hallgass meg minket, Urunk! Ne csak a kimondott szavainkat, hanem a szívünk mélyén hordozott terheinket is. Hallgasd meg a kimondatlan imákat, a sóhajokat, a félelmeket. Vigyázz juhaidra, kérünk! Őrizd gyülekezetünket, családjainkat, a gyengéket és az elfáradtakat. Ne engedd, hogy eltévedjünk, vagy magunkra maradjunk. A mennyben csend van, majd felszáll az arany tömjénezőből az imádság. Milyen csodálatos, hogy földi könyörgéseink nem vesznek el: ott vannak Előtted. Mutasd meg nekünk dicsőséged! Ne csupán beszéljünk Rólad, hanem tapasztaljuk meg, hogy élő Isten vagy. Hadd érezzük jelenléted fényét, amely a sötétségben is utat mutat. Köszönjük, hogy már felépítetted közöttünk a Te házadat, és nem távoli Isten vagy, hanem itt lakozol néped között. Adj új erőt a megfáradóknak, hitet a keresőknek, vigaszt a gyászolóknak, és reménységet mindannyiunknak az örök élet felől. Legyen ma is összekötve a föld és a menny: a mi imádságunk és a Te szent jelenléted által. Te taníts bennünket, könyörgünk. Jézus Krisztusért kérünk, hallgass meg minket. Ámen.

Ószövetségi alapige: Jób könyve 23. fejezet: ***„Ekkor megszólalt Jób, és ezt mondta: Most is csak lázongás, ha panaszkodom, kezemmel kell elfojtanom sóhajtásomat. Bár tudnám, hogy hol találom Istent! Elmennék a trónusáig, eléje terjeszteném ügyemet, tele lenne szám szemrehányással, hogy megtudjam, milyen szavakkal válaszol, és hogy megértsem, mit is mond nekem: teljes erővel perel-e majd velem, vagy meghallgat figyelmesen? Becsületes emberként vitatkoznék vele, és végleg fölmentene engem a bírám. De ha kelet felé megyek, nincsen ott, ha nyugat felé, nem veszem észre. Ha északon működik, nem látom, ha délre fordul, ott sem láthatom. De ő tudja, milyen úton járok: ha megvizsgál, kiderül, hogy arany vagyok. Szorosan járok a nyomában, az ő útján maradok, nem térek le róla. Ajkának parancsából nem engedek, keblembe zártam szája mondásait. De ő hajthatatlan – ki is téríthetné el a szándékától? Véghezviszi, amit lelke kíván. Bizony, beteljesíti, amit kiszabott rám. Ilyesfélét gyakran szokott tenni. Ezért rémület fog el színe előtt, ha csak rágondolok is, megrettenek tőle. Mert Isten csüggesztette el a szívemet, a Mindenható rémített meg engem. Mert nem a sötétség miatt kell elnémulnom, nem az arcomat borító sűrű homály miatt."***

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

Jób a szenvedés kohójában nem Istentől menekül, hanem Istenhez kíván eljutni. Fáj neki Isten hallgatása, mégis hisz abban, hogy Isten ismeri az útját.

1. Jób panasza mögött Istennel való közösségvágy van (1–7. versek)

Jób panaszát nem egyszerűen lázadásként kell értenünk. Ő nem Istent akarja elhagyni, hanem Istent akarja megtalálni. Azt mondja: bárcsak tudná, hol találja Istent! Elvinné elé az ügyét, és hallaná az Ő válaszát. Jób nem Istentől fél elsősorban, hanem attól szenved, hogy nem találkozik vele.

Például: Amikor imádkozunk, de nem érkezik válasz. Amikor sírunk, de úgy érezzük, Isten hallgat. Amikor nem magyarázatot szeretnénk, hanem egyszerűen azt, hogy Isten közel legyen. Jób számára Isten jelenléte nagyobb ajándék lenne, mint a szenvedésének azonnali megszűnése. Amikor nehéz az életünk, Istent keressük, vagy csak a nehézség végét?

2. Jób a kohóban is vállalja Isten vizsgálatát (8–12. versek)

Jób nem találja Istent. Keresi előre, hátra, jobbra és balra, de nem látja Őt. Mégis kimondja: „De ő tudja, milyen úton járok: ha megvizsgál, kiderül, hogy arany vagyok." (Jób 23,10 – egyszerűsített idézet) Ez Jób egyik legmélyebb vallomása. Jób nem azt mondja, hogy ő tökéletes. Azt mondja, hogy Isten ismeri az útját. A kohó nem azért van, mert Isten nem tudja, milyen az ember. A kohóban az ember maga is szembesül azzal, mi van a szívében. Például: A türelem próbája megmutatja, mennyire tudunk várni. A veszteség próbája megmutatja, mihez és / vagy kihez ragaszkodunk igazán. A hallgatás próbája megmutatja, Isten szavára építünk-e akkor is, amikor nem értjük Őt. Jób ragaszkodik Isten beszédéhez. Nem akar letérni az útról. Engedjük-e, hogy Isten a szenvedésben is megvizsgálja és formálja az életünket?

3. Jób megremeg Isten szuverén hatalma előtt (13–17. versek)

Jób felismeri: Isten nem olyan, akit az ember a maga kívánsága szerint irányíthat. Istennek terve van. Kiszabott ideje van. És amit elhatározott, azt véghezviszi. Jób ebbe beleremeg. Nem azért, mert Isten gonosz, hanem mert Isten hatalma nagyobb, mint amit Jób megérthet. Jób hite nem szünteti meg a félelmét. De a félelmével együtt is Istenre tekint. Például: Nem tudjuk, meddig tart egy betegség. Nem látjuk, mi lesz egy családi válság vége. Nem értjük, miért enged Isten bizonyos veszteségeket. De azt tudhatjuk: Isten nem veszítette el az uralmat életünk felett.

4. Jób a kohóban is Istenhez tartozik

Jób 23. fejezete egyik legfontosabb üzenete, hogy Isten hallgatása nem jelenti Isten hiányát. Jób nem látja Istent, de Isten látja Jóbot. Jób nem érti Isten útját, de Isten ismeri Jób útját. Jób nem tudja, mi következik, de Isten tudja. Ez a hit kapaszkodója a szenvedésben. Jób számára Isten egyszerre félelmetes és reménység. Ő az, Aki előtt az ember nem rejtheti el az életét. De Ő az is, aki

igazságosan lát, és akinek kezében a szenvedő ember sincs elveszve. Mi pedig Jézus Krisztusban még közelebb láthatjuk ezt a kegyelmet: Ő nem kívülről nézte a szenvedést, hanem belépett abba. A kereszten magára vette a fájdalmat, és megnyitotta számunkra az utat Istenhez. Lehet, hogy nem látom Istent a kohóban, de Ő lát engem. Lehet, hogy nem értem az útját, de Ő ismeri az enyémet. És akinek Ő a bírája, annak Ő lehet a vigasztalója is. „Nem látom Istent a kohóban, de Ő lát engem. Nem értem az útját, de Ő ismeri az enyémet." Nem kell Jóbot túl gyorsan megvigasztalni, így látja az Úr. Meghagyja a fájdalmát, a kérdéseit, a remegését. És ebben a remegésben mutatja meg Isten hatalmát és kegyelmét. Jób hite nem a válaszok birtoklása, hanem Istenhez való ragaszkodás a válaszok hiányában is.

<u>Közének</u>: **345. dicséret: 4. verse: „Szent Fiadért, ki engemet vérén megváltott**…"

Újszövetségi alapige: Jelenések könyve 8. rész 1-6. versei: ***„Amikor feltörte a hetedik pecsétet, csend lett a mennyben mintegy fél óráig. És láttam a hét angyalt, akik az Isten előtt álltak, és adatott azoknak hét trombita. Egy másik angyal is odajött, és megállt az oltárnál, kezében aranyfüstölő, és adatott neki sok füstölőszer, hogy a szentek imádságaihoz tegye az aranyoltárra, amely a trón előtt van. És felszállt a füstölőszerek füstje a szentek imádságaival az angyal kezéből Isten elé. Ekkor vette az angyal a füstölőt, megtöltötte az oltár tüzéből, és ledobta a földre: mennydörgés és zúgás, villámlás és földrengés támadt. A hét angyal pedig, akinél a hét trombita volt, felkészült, hogy trombitáljon."***

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

1. A menny csendje – Isten komolyan veszi az ítéletet (1. vers)

A hetedik pecsét feltörésekor csend támad a mennyben, mintegy fél órára. A zajos világban alig ismerjük a csendet. Pedig a csend komolyságot, megállást, megfontolást jelent. Valami nagy dolog történik. Isten ítélete közeledik. A menny elcsendesedik. Még az angyalok is várnak. A csend nem üresség. A csendben Isten szándéka bontakozik ki. Mi is tudunk csendben lenni Isten előtt? Megállni, elcsendesedni, megemészteni az Igét? Nemcsak olvasni, hanem engedni, hogy az Ige átjárjon, megszólítson és szíven üssön.

2. Isten előtt állnak – a menny készenlétben van (2. vers)

Hét angyal áll Isten előtt, és hét trombitát kap. Nem maguktól indulnak. Nem saját akaratuk szerint cselekszenek. Isten parancsára várnak. A mennyben minden Isten uralma alatt történik. A trombiták készen állnak. A küldöttek készen állnak. A parancs még nem hangzott el. Isten nem kapkod. Nem késik. Mindennek megvan az ideje. Mi lesz a következő lépés? Ki fog lépni? Hogyan fog lépni. Az élet és annak bírálása nem arról szól, mint a sakktáblán a bábukkal.

Átlépünk rajta: sakk-matt. Kiesik a sorból: Sakk-matt. A menny csendje Isten megfontoltságára utal. Fél óra nem fél óra. A finálé előtt vagyunk. A befejezés előtt állunk. De hogyan fog végbe menni. Ezért ez a nagy csend.

3. Az imádságok Isten előtt vannak (3–4. vers)

Egy másik angyal aranyfüstölővel érkezik. Sok füstölőszert kap, hogy a szentek imádságaihoz tegye. Az aranyoltárra kerül, a trón elé. Milyen csodálatos kép! A szentek imádságai nem vesznek el. Isten előtt vannak. Azok az imádságok is, amelyeket könnyek között mondtunk el. Azok is, amelyekre még nem kaptunk választ. Azok is, amelyeket már alig tudunk szavakba önteni. Isten előtt minden imádság számít. Jézus imádságaira gondoljunk, amikor elvonult, amikor félre vonult, amikor az Atyával való közösség áldássá lett. Őt fára függesztették, de a kereszten is értünk imádkozott. Őt megfosztották mindenétől, de Istenétől nem tudták, mert Ő mindenek ellenére Őhozzá rebegett, Őt kereste, és így lehelte ki lelkét is.

4. A menny csendje után megszólal a föld (5. vers)

Az angyal megtölti a füstölőt az oltár tüzével, és a földre dobja. Ekkor mennydörgés, zúgás, villámlás és földrengés támad. A mennyben csend volt. A földön vihar támad. Isten ítélete nem marad következmények nélkül. A menny készen áll. Isten terve végbemegy. A föld nem maradhat örökké úgy, ahogyan van. Nagymamám gyermekkoromban így magyarázta el az ég cselekedeteit: Isten haragszik: dörög az ég és villámok cikáznak. Isten szeret: süt a nap vagy esik az eső, megöntözi a földet. Isten mosolyog és szövetségére emlékeztet: szivárvány.

5. A trombiták készen állnak – eljön az idő (6. vers)

A hét angyal felkészül, hogy megfújja a trombitákat. Elindul az, aminek el kell jönnie. Ez már nem pusztán leírás. Isten cselekszik. A menny készen áll. A földnek azonban fel kell ébrednie. Jézus figyelmeztet: „Legyetek készen, mert abban az órában jön el az Emberfia, amelyikben nem is gondoljátok!” (Mt 24,44)

Mit jelent ez számunkra? Csend: Megállok-e Isten előtt? Imádság: Hiszem-e, hogy imádságaim Isten elé jutnak? Készenlét: Kész vagyok-e az Úr érkezésére? Éberség: Úgy élek-e ma, hogy az Urat várom? Nem a félelemre hív az Ige, hanem a komolyságra és az éberségre. A menny készen áll. Az angyalok várják a parancsot. Isten előtt ott vannak a szentek imádságai. És mi? Mi készen állunk? Mi is elcsendesedünk? Mi is várjuk az Urat? Adj magadnak naponta legalább félóra csendet, drága lelki testvérem. Ne csak beszélj Istenhez. Hallgasd is Őt. Ne csak olvasd az Igét. Engedd, hogy az Ige olvasson téged. Ne csak a holnapra készülj. Légy készen az Úr érkezésére. Boldog az a szolga, akit ura, amikor megjön, ilyen munkában talál! (Mt 24,46)

Utóima: Mennyei, szent és mindenható Istenünk! Hálát adunk Neked, hogy trónod rendíthetetlen, uralmad örök, és semmi sem történik a Te tudtod nélkül. Amikor körülöttünk minden zajos, szívünk nyugtalan, gondolataink szétszórtak, Te akkor is hívsz bennünket a Veled való közösségre. Urunk, taníts meg bennünket a csend szent ajándékára. Segíts félretenni a mindennapok terheit, elengedni aggodalmainkat, és figyelmünket teljesen Rád irányítani. Ne engedd, hogy megszokásból olvassuk Igédet, hanem add, hogy élő üzenetté váljon számunkra. Vizsgáld meg szívünk rejtett gondolatait, mutasd meg, hol szorulunk megtisztításra, és formálj bennünket a Te akaratod szerint. Adj alázatot, hogy elfogadjuk tanításodat, és bölcsességet, hogy felismerjük vezetésedet. Köszönjük, hogy a menny csendjében is munkálkodsz, és előttünk is megnyitod kegyelmed útját. Urunk, Jézus Krisztus! Te vagy a történelem Ura, a királyok Királya és az eljövendő világ reménysége. Köszönjük, hogy nem feledkezel meg népedről, és a mennyei oltár előtt számon tartod szentjeid könyörgéseit. Kérünk, őrizz meg bennünket a lelki közömbösségtől. Ne engedd, hogy a világ gondjai elhomályosítsák örök országod valóságát. Segíts felismerni az idő komolyságát, és bölcsen élni a Tőled kapott napokkal. Amikor ítéleted közeledésére gondolunk, ne rettegés töltsön el bennünket, hanem igaz bűnbánat és őszinte vágyakozás a Veled való találkozásra. Tisztítsd meg szándékainkat, rendezd kapcsolatainkat, és segíts megbocsátani azoknak, akik vétettek ellenünk. Kérünk, adj hűséget a szolgálatban, szeretetet a testvérek iránt, kitartást a próbákban, és reménységet azoknak, akik elfáradtak. Hadd legyen életünk bizonyságtétel arról, hogy valóban Téged várunk. Készíts bennünket a Te visszajöveteledre, és őrizz meg mindvégig a hitben. Jöjj, Urunk, Jézus! Ámen.

Úri ima: Mi Atyánk…

Áldás: „Ha hadba indultok majd országotokban a benneteket szorongató ellenség ellen, akkor is ezekkel a harsonákkal fújjatok riadót: akkor majd megemlékezik rólatok Istenetek, az Úr, és megszabadultok ellenségeitektől (IVMóz 10,9).” Ámen.

Ének: **81. zsoltár 1-5.; 11-13. versei**: „Örvendezzetek az erős Istennek,…”